

ILSA MADDEN-MILLS

O altfel de
PARTIDĂ

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

Capitolul 1

GISELLE

Marti, 4 august

Noaptea asta e o condamnare la moarte. În foarte scurt timp, călăul mă va trage de pe scaunul de bar și mă va târî direct spre ghilotină. Sunt atât de sătulă și de plictisită, că nici măcar nu mă voi împotrivi. *Fă să fie rapid și nedureros*, îi voi spune. *Poți să-mi dai și-o dușcă din ploscă, așa ca de rămas-bun?*

Tipul cu care mă întâlnesc se numește Charlie, dar a insistat să-i spun Rodeo. E scund, cam la 1,65 metri, dacă pui și pălăria de cowboy. Își ține degetele mari vârâte în curea, trăgându-se de jeanși, ceea ce face să-i zornăie căluțul cambrat, de pe cataramă. Luminile năucitoare ale clubului au trecut mai devreme peste catarama aurie, iar reflexia ei aproape m-a orbit. N-am nimic cu bărbații mici de statură sau cu ținutele country, dar netrebnicul ăsta se uită cu interes la toate fetele din Razor.

Ce s-ar mai putea întâmpla rău în una dintre cele mai nenorocite zile din viața mea, după ce mi-a fost spartă mașina de dimineață, iar profesorul meu îndrumător m-a informat că *nu mă va recomanda* să plec cu bursă în străinătate? Pune stăpânire pe mine din nou dezamăgirea, apăsătoare și densă. Nu mai contează geamul spart de la mașină și tentativa nereușită a hoțului de-a o porni prin

contactul a două cabluri smulse. Trăiam pentru ocazia de a studia în Elveția! Așteptam cu sufletul la gură și nu visam decât să primesc bursa de la CERN, Organizația Europeană pentru Cercetare Nucleară.

S-a dus șansa unui nou început.

La revedere, acceleratoare de particule! Bun-venit, depresie!

Mă doare în piept. Apăs ușor.

Dau vina pe blestemul aniversării pentru aceste ultime întâmplări. În jurul zilei mele de naștere se petrec mereu lucruri neplăcute și împlinesc 24 de ani peste cinci zile, așa că soarta mă chinuiește, ca de obicei.

— Îți plac? tărăgănează Rodeo cuvintele, cu un accent sudist leneș, arătându-mi cu mândrie cizmele de cowboy, de culoare verde-oliv. Din aligator. Am zburat la Miami ca să le cumpăr. Făcute de un designer, pe comandă. Se potrivesc și la o ținută casual, și la una elegantă.

— Aa, draguțe!

E un tip destul de arătos, recunosc. Fața. Dinții. Părul. Brațele. Picioarele. Dar căutătura vicleană, rea este cea care mă ține la distanță.

În scurt timp, îmi va reveni mintea la loc și îmi voi regăsi bunul-simț, moștenit de la mama, ca să plec de la această întâlnire, dar acum vreau să-mi termin paharul de whisky.

— Materialul cizmei este așa datorită pielii aligato-rilor tineri, pentru că au burțile mai moi. Mai maleabile în procesul de tăbăcire. Îi cresc la fermă, îi omoară și fac cizme. Fascinant proces! Să-ți spun drept, aș vrea să-l văd cu ochii mei. Crezi că-i adorm sau îiucid cu una-n cap?

Trece o secundă. Poate un minut. Trag aer în piept.

— Nu vreau să știu.

— Ah, ai inima bună, dulceață!

Flutură din mână, ca pentru a alunga ideea, și ridică puțin laba piciorului, iar o parte din mine parcă ar vrea să îl împingă ușor.

— Haide, nu fi timidă. Pipăie. S-ar putea să fie singura ta șansă să simți calitate.

Calitate? Ah, ce bucurie! M-am înjosit rău în seara asta. Am atras un tip care vrea să vadă cum sunt uciși puii de aligator.

— Mai bine nu, zic cu răceală, pe care, de altfel, nu o sesizează.

— Parcă e mătase.

Ochii i se opresc sugestiv pe picioarele mele, moment în care se apropie ușor de mine, ridicându-și puțin cureaua.

Lângă el, de cealaltă parte, apare o fată care comandă de băut, iar eu respir vizibil ușurată când o scanează cu privirea din cap până-n picioare.

Tipul a venit aici să-și găsească parteneră de sex. Pricepe.

L-am ales din aplicație doar fiindcă stătea în poză lângă un emu și m-a cuprins nostalgia. Sunt păsări regale, ciudate, iar la maturitate ajung la o înălțime de 2,10 metri. Tati ținea o pereche în vârstă la fermă, după ce s-a închis un safari local și au ajuns vai de capul lor. Îi hrăneam, îi mângâiam și îi admiram cu drag și dor, uimită de cât de repede alergau (până la patruzeci și cinci de kilometri pe oră), cum păreau să mă privească și să vadă că și eu eram la fel de ciudată ca ei: o fată înaltă și slăbănoagă, cu ochelari supradimensionați, aparat dentar și niciun prieten. Tati, care mi-a recunoscut devreme afinitatea pentru lucruri unice, le-a construit un țarc de aproape un hectar, cu tot cu iaz. Ca să-i văd jucându-se în apă... simt cum mă copleșește tristețea pentru că i-am pierdut, pe ei și pe tati.

Îmi dau seama, analizând retrospectiv, că Rodeo trebuie să fi stat pe ceva – o cutie, o scară – când și-a făcut poza de profil. Sorb din băutură, mijesc ochii și încerc să-mi

îmi imaginez cum am face sex. Eu am 1,75 metri. Cum am face? Îmi place să mențin contactul vizual cu partenerul și, dacă ar fi s-o facem în poziția misionarului, capul lui mi-ar ajunge undeva între sâni și burtă. Ar trebui să ridice fruntea ca să mă privească. Poate o să-mi cumpăr niște păpuși Ken și Barbie, o să-i tai picioarele lui Ken proporțional și-o să testez. Ar fi păcat, dar știința mai cere și sacrificii. Când n-ai idee cum ar fi, testarea e importantă. Nu vreau să fiu nepregătită. Sunt curioasă nu pentru că aș plănuî să fac sex cu Rodeo – la naiba, nu! Doar că-mi place să știu diverse ponturi, să le strâng ca o veveriță.

— Vii des pe-aici, dragă? Întreabă Rodeo, vrând să lege iar discuția cu mine când a dispărut cealaltă fată.

Ochii lui întunecați mă privesc peste buza halbei de bere înspumate. Măcar nu mai cască gura la sâni mei – nu, a renunțat când mi-am pus blazerul bleumarin și mi l-am încheiat până la gât. O picătură de transpirație îmi alunecă pe spate. Este august și suntem în sud, afară-s peste 38 de grade și, dacă nu ies curând din clubul ăsta, o să leșin.

— Nu. N-am mai fost niciodată aici. Nu prea ies în oraș. Fac studii postuniversitare și predau...

Dă din cap afirmativ și mă întrerupe.

— E aproape de apartamentul meu, de-aia l-am ales.

Face o pauză. Apoi continuă:

— E greu să cunoști fete online.

Auzind asta și gândindu-mă că poate nu e chiar un ticălos, așa cum pare, mă mai relaxez. Poate că doar dădea din gură aiurea când a zis c-ar vrea să privească puii de aligator murind.

Încerc să par interesată și pun prima întrebare pe care o are mama când îi spun despre tipii cu care mă văd.

— Ai o slujbă?

Se apucă de catarama aurie și chicotește.

— Nu una de birou, ca mai toată lumea. Dețin titlul de campion în ultimii trei ani la turneul Călărește-i Până Mori. Am făcut un milion de dolari anul trecut, în circuit. Îți plac tipii care fac rodeo?

— Îmi plac caii, zic, străduindu-mă să găsesc un punct comun. Am crescut lângă Nashville, într-un orașel numit Daisy...

— Bice, șei, pinteni, hamuri... le am acasă, dacă ai fetișuri, spune el viclean, trecând de la amabil la libidinos într-o clipită.

Insinuarea mă face să mă foiesc pe scaun. Chicotește murdar.

— Pari tu înțepată, dar pariez că ești foc pe interior, scumpo.

Înțepată. Pentru asta primește bulină albă. Fostul meu logodnic, Preston, ar fi de acord.

Continuă să vorbească, întrerupându-mi amintirea acelor gânduri.

— Știu ce gândești... că sunt scund. Așa cred majoritatea fetelor, da' stai să vezi. Ce am în pantaloni e un dar de la Dumnezeu. Nu s-a plâns niciuna. Călăresc iepșoare de multă vreme și mereu se-ntorc pentru ce am să le dau.

Își coboară pleoapele și își privește vintrele cu adorație, de parcă l-ar auzi capul cel mic.

Poftim!

Instinctele nu m-au înșelat. Condamnare la moarte. Trebuie să fug.

După ce mă întorc cu spatele și privesc în oglinda de vizavi, văd cum mă înroșesc. Părul meu e dezordonat. Șuvițele blonde, prinse cândva într-un coc elegant, îmi atârnă la tâmple, iar firele de păr mai subțiri mi se lipsesc de fruntea umedă. Rujul roz mi s-a șters și, de la căldură, am urme de rimel sub ochi.

Îmi ridic ochelarii negri pe nas și îmi șterg o picătură de transpirație de pe frunte. De ce naiba port un blazer idiot în mijlocul celei mai fierbinți veri din istorie? Îmi desfac nasturele de sus.

Rodeo mă vede deschindu-mi jacheta și îi scân-teiează ochii. Face un pas mai aproape, iar cămașa lui în carouri mi se lipește de sâni. Îi văd firele de păr din nas. Mirosul lui mă înconjoară: picant, masculin, a piele – a cal.

Mă trag înapoi, arcuindu-mă până ce mă lovesc de cineva care stă lângă mine. Fără să mă uit în spate, bălmăjesc niște scuze și mă așez mai bine pe scaunul rotund.

Rodeo îmi arată paharul gol. Are un glas șoptit și răgușit.

— Mai vrei să bei ceva? Ai terminat de mult whiskyul ăla pe care l-ai băut cu poftă.

Cu vârful piciorului mă împing în peretele barului ca să mă dau mai departe cu tot cu scaun. Mă uit la telefon și mă încrunt.

— De fapt, se face târziu, și trebuie să plec...

— Hei, tu! Iepșoara mea are nevoie de-o băutură! strigă el și își flutură pălăria către fata de la bar, care-i foarte ocupată.

Barmanița se apropie de noi. Este minionă și pe ecusonul ei scrie SELENA, și o invidiez pentru felul încrezător în care-și mișcă șoldurile în jeanșii mulați și pentru rujul de un roșu intens de pe buze. Are părul închis la culoare, tuns periuță, iar ochii îi sunt puternic conturați cu tuș negru. Suntem ca ziua și noaptea: eu, cu machiajul șters, cu fusta conică de culoarea noroiului și cu pantofii cu toc mic.

Selena se uită la mine, ignorându-l pe Rodeo.

— Ești sigură că mai vrei să bei ceva?

Tonul ei sec spune: *Fato, de ce ești cu ăsta?*

Expir prelung. Nu vreau decât să scap de el și să mă bucur de o băutură tare.

Încuviințez rapid, cu ochii la Rodeo.

— La fel? Woodford cu gheață?

— Te rog, zic.

Selena se întoarce și se întinde spre raftul de sus, în timp ce Rodeo fluieră încetisor, privindu-i silueta voluptuoasă.

Ea revine, toarnă și împinge paharul să alunece spre mine, cu chipul liniștit, lipsit de expresie. Sigur l-a auzit pe Rodeo, dar n-ai zice. E calmă. Și eu vreau să fiu calmă. Poate atunci aș găsi tipul potrivit.

— Mulțumesc, îi spun și sorb din pahar, în timp ce Rodeo mă fixează cu o privire mocnită.

Se întinde și se joacă cu colierul meu.

— Deci, evident lucrurile merg între noi. Ești sexy. Sunt sexy. Sar scânteii. Deja mi te imaginez călărindu-mă. Ai auzit vreodată de poziția femeia deasupra cu spatele spre partener?

Îi iau mâinile de pe perlele mele și-l împing. Furia mea se adună ca un val de maree, înăbușindu-mi politetea. Când e la o distanță sigură, sorb din whisky și trântesc paharul pe bar. Scotocesc în geanta de laptop, îmi scot portofelul, iau câteva bancnote de douăzeci de dolari și le azvârl pe tejghea.

— Pleci deja, iubito?

Are un ton jalnic.

Mă întorc spre el, scrâșnind din dinți.

— Da, și știu cum e poziția aia.

Trebuie să îi răspund la întrebare. Așa sunt eu. Dacă mă întrebi, e musai să spun adevărul.

— Și nu e nicio scânteie între noi. Protonii mei nu-s atrași de electronii tăi.

— Protoni? Ce...?

— În plus, e nepoliticos să faci aluzie la acte sexuale, când abia m-ai cunoscut...

— La naiba, da' chiar te-ai enervat! Trebuie să recunosc că sexul furios este preferatul meu. Ce-ai spune să plecăm de-aici...

— Visează tu, visează...

— Și poate-ți permit să rămâi peste noapte, îți fac clătite dimineață, pun pe ele fulgi de ciocolată sau afine bio. Pari genul care adoră batoanele de cereale.

Chiar îmi plac afinele bio, dar...

— Ne-am întâlnit doar ca să bem ceva, și ți-am zis asta când ne-am scris. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune *dulceață* ori *iepșoară*, sau jur că-ți torn în cap ce-a mai rămas în pahar.

Răsuflu indignată. Tocmai am amenințat pe cineva cu violența fizică. Nu-mi stă în fire. Eu nu mă înfurii. Îi las pe oameni în mod repetat să mă calce în picioare...

Scoate scânteii din privire când mă ridic brusc, clătinându-mă ușor pe tocuri și îmbrâncind fără să vreau persoana de lângă mine.

— Scuze, murmur către tip, prinzându-mă de bar ca de o frânghie de salvare.

Mă uit îngrijorată spre pahar. Băusem deja unul înainte să apară Rodeo și, ținând cont că n-am luat cina... da, sunt cam amețită.

— Giselle? aud o voce groasă, plină, aprigă și-i recunosc tonul chiar și în ciuda volumului muzicii.

Nu se poate.

Inima îmi tresare și tot corpul mi se aprinde când mă uit în spatele lui Rodeo, la bărbatul înalt care stă la un metru de marginea ringului de dans, cu o privire întrebătoare pe chipul de star de cinema.

Strâng pumnii. Ar fi trebuit să știu că era posibil să-l întâlnesc. Am presupus doar că va fi încă la antrenamente sau că face ce-or face sportivii profesioniști seara devreme. Sora mea, Elena, zicea că trece pe la club de obicei în weekenduri, atât.

Devon Walsh, fotbalist-vedetă, se uită la mine și ridică o sprânceană – cea în care are cerceul de argint. Parcurg în minte lista de calități. A fost votat anul ăsta Cel mai sexy bărbat din Nashville. E de trei ani în echipa All-Pro. Cel mai bun prieten al cumnatului meu, Jack. Deține clubul Razor. Are niște buze păcatoase. Un corp tatuat superb. *Fierbinte* rău.

— E totul OK? întreabă el, în timp ce mă măsoară cu privirea din creștetul capului acoperit de părul dezordonat și până la vârfurile pantofilor.

Mijesc ochii și, chiar dacă nu e posibil, într-un club întunecos, simt că a orientat un reflector pe corpul meu și îmi cercetează fiecare centimetru.

— Da, zic, fluturând din mână. Minunat! Mă bucur să te văd! Pa!

Pleacă. Nu vreau martori la dezastrul ăsta.

— Înțeleg.

Ochii lui cercetători se întorc spre Rodeo și sprânceana aceea enervantă se ridică iar.

— Ești la întâlnire?

Tot corpul mi se revoltă la tonul de tachinare și devin rigidă.

Crede că sunt *cu* Rodeo.

L-am întâlnit aici, dar...

— Da, suntem, zice Rodeo, și mă cuprinde cu brațul, iar eu încerc să scap din strânsoarea lui.

Devon se încruntă puțin și își vâără mâinile în buzunarele jeansilor de firmă, cu talie joasă. Poate că vede că-s pe cale să leșin de la căldură sau să-iucid un client.

Simt că mă topesc, și nu-i atât de la whisky cât e din cauza lui Devon, deși nu sunt interesată de el, ci doar curioasă. Da, e mai fierbinte decât un arzător, dar suntem prieteni. Nu *tocmai* prieteni. În fine, gândesc prea mult, și creierul meu nu funcționează în parametri optimi. Suntem *cunoștințe*, dacă vreți să despicăm firul în patru, iar când se uită la mine, mă trece în categoria „ești sora Elenei, iar ea e măritată cu cel mai bun prieten al meu; așadar, sunt prietenos”.

Asta nu mă împiedică să-i apreciez maxilarul conturat parcă cu dalta și ochii de un verde intens, încadrați de gene dese, negre. Are 1,87 sau chiar 1,90 (aș vrea să-l măsoar), un trup perfect lucrat la sală, umeri musculoși, acoperiți de un tricou negru, strâmt, pieptul i se îngustează spre talie și picioare lungi, cu niște jeanși spălăciți Converse. Un ceas Rolex la încheietură, o brățară de piele neagră la cealaltă. Parțial politicos, parțial băiat rău, cu un aer desfrânat.

Pielea lui are o nuanță naturală de bronz, într-un contrast puternic cu paloarea mea lăptoasă. Părul îi este castaniu și des, cu șuvițe vopsite albastru regal, cu partea de sus mai lungă și dată pe spate, cu mult volum, și cu laturile tunse scurt. Folosește mai multe produse pentru păr decât mine. Când l-am cunoscut – în februarie –, avea o tunsoare punk, fixată cu gel, cu vârfurile mov. Dar își schimbă freza mai des decât orice fată pe care o știi.

Din lobii urechilor îi scânteiază cercei cu diamante ca niște ținte – alt aspect în care suntem complet opuși. Mi-am lăsat găurile din urechi să se închidă când aveam 18 ani și nu le-am mai refăcut. Are brațele complet tatuate cu trandafiri și fluturi în nuanțe de auriu și albastru. Îmi plac. Mult. Agitată, trag de perlele din jurul gâtului.

— Giselle?

Creierul meu se oprește când îmi dau seama că mă uit fix la el. Caut un răspuns inteligent – *haide, Giselle, îți dai doctoratul în fizică! Ai o grămadă de cuvinte în arsenal. Spune-i că Rodeo nu e tipul cu care te întâlnești!*

Dar nu mă pot gândi decât la ultima dată când l-am văzut – sâmbătă, la nunta Elenei cu Jack, unde a fost cavaler de onoare, iar eu, domnișoară. A purtat un costum cenușiu foarte frumos, croit la comandă, dintr-un material extrem de moale. Mi-am mușcat buza când m-a luat de mână la brațul lui. Oare degetele lui le-au atins pe ale mele mai mult decât era necesar? Poate. Nu cred c-a remarcat. Își îndeplinea misiunea de cavaler de onoare al lui Jack. Dar s-a uitat îndelung la mine. O privire foarte lungă, care a implicat contact vizual intens timp de zece secunde, deci ori aveam un coș uriaș pe nas, ori chiar îi plăcea ce vedea. L-am întrebat – am șoptit, de fapt –, în timp ce mergeam spre altar către Jack și Elena, dacă nu se simte bine. A zis că-i OK, scurt, ceea ce mi s-a părut ciudat, pentru că de obicei Devon este opusul morocănosului.

Mai târziu, singură în apartament, am disecat în minte interacțiunea și am ajuns la concluzia că se uitase lung la mine fiindcă arătam spălăcită și ridicolă în rochia argintie, fără bretele, aleasă de Elena pentru mine. Îi spuseseam că n-am sâni mari care s-o țină, dar insistase.

Și totuși, în biserică, stând lângă sora mea în timp ce-și rostea jurămintele, m-am tot gândit. Era atras de mine? *De mine?* Mi se părea imposibil.

Adevărul a ieșit complet la iveală când partenera lui, un supermodel, a ajuns la petrecere. Nu mi-a mai aruncat nici măcar o privire.

— Doamne... ești... *Devon Walsh?* Sunt un mare fan încă de când erai la Ohio State! Am tricoul tău pe perete, scoate Rodeo un ținută, aruncându-se spre el.

Mă izbește în umăr și mâna mi se desprinde de bar, iar eu mă clatin într-o parte, lovindu-mă din nou de tipul care stă lângă mine. Acesta se întoarce, încruntat – *ah, cred că-l cunosc* –, iar sticla lui de bere mă lovește în obraz.

— Doamne! Ești bine? strigă el, încercând să mă prindă, dar e prea târziu.

— Minunat, mormăi eu și mă trag înapoi, în timp ce tocurile alunecă pe dale.

Timpul pare să se oprească, iar eu dau să mă prind de ceva. Corpul ascultă legile gravitației – mersi, Newton – și se înclină în față, apoi cade. Genunchii mei lovesc podeaua, cu o bufnitură...

Chiar în fața celui mai sexy bărbat în viață din Nashville.

La naiba cu tine, blestem aniversar.